

UOHSX00CDJB5

PŘESED A ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-R0071/2019/VZ-18134/2019/323/JKt

Brno 28. června 2019

Ve správním řízení o rozkladu ze dne 26. 4. 2019 doručeném Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže téhož dne obviněným –

- **hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy**, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1,

proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-10403/2019/531/MKi ze dne 11. 4. 2019, vydanému ve správním řízení ve věci možného spáchání přestupku podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, a dále ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, v souvislosti se zadáváním veřejné zakázky s názvem „**Vybavení posiloven Hlídkového útvaru a Útvaru psovodů pro potřeby strážníků Městské policie hl. m. Prahy**“ na základě „Výzvy k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení“ ze dne 7. 5. 2015, uveřejněné na profilu zadavatele téhož dne,

jsem na základě návrhu rozkladové komise jmenované podle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl takto:

I.

Výrok I, II a III rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-10403/2019/531/MKi ze dne 11. 4. 2019 podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

p o t v r z u j i

a podaný rozklad

z a m í t á m.

II.

Výrok IV rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-10403/2019/531/MKi ze dne 11. 4. 2019 podle § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

ruším.

ODŮVODNĚNÍ

I. Postup obviněného a správní řízení vedené před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže

1. Dne 7. 5. 2015 zahájil obviněný – hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, IČO 00064581, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1, (dále jako „**obviněný**“) – podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**ZVZ**“) odesláním „Výzvy k podání nabídky na veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení“, která byla na profilu zadavatele uveřejněna dne 7. 5. 2015, zadávací řízení za účelem zadání veřejné zakázky s názvem „Vybavení posiloven Hlídkového útvaru a Útvaru psovodů pro potřeby strážníků Městské policie hl. m. Prahy“ (dále jako „**veřejná zakázka**“).
2. Obviněný ve výzvě k podání nabídky výslovně uvedl, že se jedná o veřejnou zakázku malého rozsahu zadávanou postupem pro zjednodušené podlimitní řízení podle § 38 ZVZ. Její předpokládaná hodnota byla stavena ve výši 1 150 000 Kč bez DPH. Obviněný dne 7. 7. 2015 rozhodl o výběru dodavatele, což účastníkům zadávacího řízení oznámil prostřednictvím „Zprávy zadavatele o veřejné zakázce“ uveřejněné dne 8. 7. 2015 na profilu zadavatele. Dne 24. 7. 2015 uzavřel obviněný na realizaci veřejné zakázky „Kupní smlouvu č. 806/15“.
3. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále jako „**Úřad**“) příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**zákon**“) k výkonu dozoru nad dodržování pravidel stanovených zákonem a zadávacími

podmínkami pro zadání podlimitní a nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona, a pro zvláštní postupy podle části šest zákona, jakož i k projednání přestupků podle zákona, včetně ukládání pokut za jejich spáchání vydal dne 25. 2. 2019 příkaz č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-05762/2019/531/VNe (dále jako „**příkaz**“), který byl obviněnému doručen dne 27. 2. 2019, čímž došlo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 a § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**správní řád**“) a ve spojení s § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jako „**zákon o přestupcích**“), k zahájení řízení o přestupcích z moci úřední. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 5. 3. 2019 odpor z téhož dne (dále jako „**odpor**“), kterým byl tento zrušen.

II. Napadené rozhodnutí

4. Úřad dne 11. 4. 2019 vydal rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0078/2019/VZ-10403/2019/531/MKl (dále jako „**napadené rozhodnutí**“), v němž ve výroku I dospěl k závěru, že obviněný spáchal přestupek ve smyslu § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že při stanovení subjektivního dílčího hodnotícího kritéria „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ nepostupoval v souladu s § 44 odst. 3 písm. h) ZVZ, v návaznosti na § 6 odst. 1 ZVZ, když ve výzvě k podání nabídky neuvedl dostatečné upřesňující údaje tak, aby byl předem znám způsob hodnocení shora jmenovaného subjektivního dílčího hodnotícího kritéria, resp. jaké nabízené vlastnosti považuje obviněný pro něj za nejpřínosnější, a které tedy následně budou hodnoceny podle předmětné výzvy k podání nabídky vyšším bodovým ohodnocením, přičemž tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky, a obviněný uzavřel dne 24. 7. 2015 smlouvu s vybraným dodavatelem.
5. Úřad tento výrok napadeného rozhodnutí odůvodnil tím, že obviněný nikterak nepopsal parametry, které hodlá v rámci výše uvedeného subjektivního dílčího kritéria hodnotit. V důsledku neurčitého a nejednoznačného (tedy netransparentního) vymezení kvalitativních aspektů požadovaného plnění nemohly být nabídky mezi sebou následně porovnatelné, a tato nezákonnost zadávacího řízení již nešla v rámci samotného hodnocení nabídek zhojit.
6. Úřad dále ve výroku II v důsledku aplikace pozdější příznivější zákonné úpravy dovodil, že obviněný v souvislosti s výše uvedenou zakázkou dopustil přestupku při uveřejňování podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona tím, že v rozporu s ustanovením § 126 zákona v návaznosti na § 212 odst. 3 písm. a) zákona neodeslal k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek oznámení o výsledku zadávacího řízení na veřejnou zakázku, a to ve lhůtě do 30 dnů od uzavření smlouvy. Zákonná lhůta tedy marně uplynula dne 24. 8. 2015, a oznámení o výsledku zadávacího řízení bylo obviněným odesláno k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek až dne 30. 10. 2015.
7. Za oba uvedené přestupky uložil Úřad obviněnému výrokem III napadeného rozhodnutí pokutu ve výši 16 500 Kč a výrokem IV napadeného rozhodnutí mu uložil povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

III. Rozklad obviněného

8. Dne 26. 4. 2019 obdržel Úřad rozklad obviněného z téhož dne, kterým obviněný brojí proti napadenému rozhodnutí v celém rozsahu. Ze správního spisu je patrné, že obviněný obdržel napadené rozhodnutí dne 11. 4. 2019. Obviněný tak podal rozklad v zákonné lhůtě.

Námitky rozkladu

9. Úvodem obviněný namítá nezákonnost postupu Úřadu, která dle jeho tvrzení spočívá v nedodržení základních zásad správního řízení vyjádřených ve správním řádu, konkrétně v § 6 odst. 2 větě první. Úřad obviněného dle jeho názoru nepřiměřeně zatížil, jelikož nevedl společné řízení místo nejméně 14 řízení o přestupcích, která byla zahájena na základě dokumentace o zadávacím řízení, kterou si Úřad vyžádal ve stejné době k 24 veřejným zakázkám. Nedodržení základních zásad správního řízení spatřuje obviněný kromě zvýšených nákladů rovněž v tom, že mu fakticky nebylo umožněno nahlížení do spisu ve smyslu § 38 odst. 1 správního řádu, jelikož nemohl najednou nahlížet do všech spisů vedených ke všem zakázkám, jejichž dokumentaci zaslal obviněný Úřadu. Obviněný tedy nemohl najednou nahlížet stejným postupem nejen do spisů vedených k zahájeným správním řízením, ale také do spisů, v nichž správní řízení doposud zahájeno nebylo.
10. V souvislosti s přestupkem podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ obviněný konstatuje, že hodnotící komise provedla hodnocení nabídek, jež řádně odůvodnila, přičemž toto hodnocení předmětná komise prováděla na základě svých samostatných zjištění, kdy každý z členů hodnotící komise měl možnost si konkrétní přístroje prohlédnout a posoudit tak jejich kvalitu. K tomu obviněný dodává, že hodnotící komise v rámci hodnocení nabídek vycházela ze stanovených hodnotících kritérií a údajů uvedených v nabídkách. Hodnotící kritéria byla nastavena transparentně pro zajištění nejvhodnějšího plnění. Zároveň přitom neomezil ani nezvýhodnil žádného z uchazečů. Dále obviněný podotýká, že v případě přesné definice požadovaného plnění do nejmenších detailů by byl popřen smysl subjektivního hodnocení a existence hodnotící komise by tudíž postrádala smysl.
11. K přestupku podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona obviněný úvodem konstatuje, že připouští své pochybení spočívající v prodlení se zasláním oznámení o výsledku zadávacího řízení k uveřejnění do Věstníku veřejných zakázek. Namítá ovšem, že veškeré informace týkající se veřejné zakázky byly uveřejněny na jeho profilu zadavatele, a svou povinnost posléze navzdory prodlení splnil. Obviněný má tedy za to, že škodlivost jeho omisivního jednání, kterým porušil zákonnou povinnost, je nepatrná, což by podle něj mělo být zohledněno ve výši sankce.
12. Obviněný závěrem předkládá své námitky k výši sankce, v nichž konstatuje, že Úřad v rámci napadeného rozhodnutí neaplikoval správně zásadu absorpce při ukládání trestu za všechny pravomocné sbíhající se přestupky, když v napadeném rozhodnutí zmínil pouze některé z nich, aniž by zohlednil dalších 7 příkazů, které nabyly právní moci od 8. 3. 2019 do 21. 3. 2019. Dle slov obviněného není zřejmé, jak Úřad souběh přestupků zohlednil a jeho postup je tak nepřehledný a fakticky nepřezkoumatelný. Obviněný taktéž namítá, že pokuty uložené ke dni 27. 3. 2019 dosahují výše 200 000 Kč, což je dle obviněného maximální možná výše pokuty, a má tedy důvodné pochybnosti o tom, že Úřad dodrží zásadu absorpce u sbíhajících přestupků a tuto nepřekročí.

Závěr rozkladu

13. S ohledem na výše uvedené je obviněný toho názoru, že napadené rozhodnutí je nesprávné a v rozporu s právními předpisy, protože se domáhá toho, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil.

IV. Řízení o rozkladu

14. Úřad po doručení rozkladu neshledal podmínky pro postup podle § 87 správního řádu a podle § 88 odst. 1 téhož zákona předal spis společně se svým stanoviskem předsedovi Úřadu k rozhodnutí o rozkladu.

Stanovisko předsedy Úřadu

15. Po projednání rozkladu a veškerého souvisejícího spisového materiálu rozkladovou komisí jmenovanou podle § 152 odst. 3 správního řádu a po posouzení případu ve všech jeho vzájemných souvislostech jsem ve smyslu § 98 odst. 1 zákona o přestupcích, přezkoumal správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí a správního řízení, které jeho vydání předcházelo, v celém rozsahu a s přihlédnutím k návrhu rozkladové komise jsem dospěl k následujícímu závěru.
16. Úřad tím, že napadeným rozhodnutím rozhodl ve výroku I, II, a III tak, jak je shora uvedeno, rozhodl správně a v souladu s právními předpisy, a to navzdory vadám v odůvodnění výroku III, které ovšem dle mého posouzení nemohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. V další části odůvodnění tohoto rozhodnutí jsou v podrobnostech uvedeny důvody, proč jsem přistoupil k potvrzení výroku I, II, a III, a ke zrušení výroku IV napadeného rozhodnutí.

V. K námitkám obviněného o potvrzení výroku I až III napadeného rozhodnutí

K námitce nedodržení základních zásad správního řízení

17. První spornou právní otázkou je v posuzovaném případě tvrzená nezákonnost postupu Úřadu spočívající ve vedení samostatných správních řízení o přestupcích namísto vedení společného řízení dle § 140 správního řádu. Dle obviněného měl Úřad pro naplnění zákonné zásady obsažené v § 6 odst. 2 věty první správního řádu dosud vydaných 14 příkazů spojit do jediného společného příkazu a tím také spojit samostatně vedená řízení do jednoho společného řízení. Jedině tímto postupem mohl Úřad dle obviněného zajistit, aby nevznikly zbytečné náklady. Zároveň by také bylo minimalizováno zatížení obviněného, jenž je jediným účastníkem těchto správních řízení, která se týkají podobných pochybení a byla zahájena na základě dokumentace o zadávacím řízení, kterou si Úřad vyžádal k většímu počtu zadávacích řízení na veřejné zakázky ve stejném období.
18. Úvodem rekapituluji, že Úřad získal koncem roku 2018 pochybnosti o souladu postupu obviněného se ZVZ při zadávání 24 veřejných zakázek včetně předmětné veřejné zakázky. Úřad proto zahájil z vlastní činnosti šetření případného nezákonného postupu obviněného, v jehož rámci mimo jiné požádal obviněného o zaslání dokumentace o zadávacím řízení k předmětným veřejným zakázkám. Po přezkoumání předložené dokumentace zadávacích řízení a zjištění pochybení obviněného přistoupil Úřad k vydání příkazů.

19. Obviněný ve svém rozkladu na samém počátku upozorňuje na příslušnou právní úpravu zákona, v němž je dle § 270 odst. 11 vyloučeno užití § 88 odst. 1 zákona o přestupcích, jímž je správním orgánům uložena povinnost vést společné řízení. Namítá ovšem, že na postup Úřadu dopadá § 140 odst. 1 správního řádu, dle kterého může správní orgán za v něm stanovených podmínek na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením spojit různá řízení. Úřadu je tedy nadále jako kterémukoli jinému správnímu orgánu poskytnuta možnost spojit související řízení do řízení společného. Obviněný ovšem následně z této možnosti vyvozuje pro Úřad v důsledku okolností právě řešeného případu a ostatních řízení zahájených ve stejném období povinnost, jejíž nedodržení dle jeho názoru zakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to v kontextu ustanovení § 6 odst. 2 věty první správního řádu. Dle tohoto ustanovení má správní orgán postupovat tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně zatěžuje.
20. K tomuto uvádím, že v obecné rovině lze s premisami přednesenými obviněným souhlasit, avšak nemohu se ztotožnit se závěry, které z těchto vyvozuje. Za některých podmínek je vedení společného řízení vhodné, a to zvláště v jednodušších případech, kdy jeho vedení nebrání rozdílné okruhy účastníků ani jiné podstatné okolnosti. Posouzení této vhodnosti ovšem vždy záleží na Úřadu a užití společného řízení nelze ve všech případech paušálně označit za nutnost.
21. V daném případě byl postup Úřadu spočívající ve vedení oddělených správních řízení dle mých zjištění odůvodněný s ohledem na vysoký počet přestupků, o jejichž spáchání měl Úřad důvodné podezření. Tyto přestupky byly obviněným páčány v rozsahu několika let, v různých veřejných zakázkách a za různých okolností. Především pak byl obviněný v období, v němž páchal přestupky v uvedených veřejných zakázkách, shledán Úřadem pravomocně vinným ze spáchání dalších přestupků podle ZVZ. V důsledku toho nebyly přestupky ve všech zakázkách, o jejichž spáchání získal Úřad podezření na konci roku 2018 a o nichž dosud rozhodl, ve vzájemném souběhu, jak tvrdí obviněný. V případě, že totiž data spáchání dvou přestupků odděluje pravomocné rozhodnutí o spáchání jiného přestupku, se v žádném případě nemůže jednat o sbíhající se přestupky, naopak se může v daném případě u později spáchaného přestupku jednat o přitěžující okolnost spočívající v recidivě. Obviněný ovšem ve své námitce vychází ze zjevně chybného pochopení institutu souběhu, dle kterého je datum spáchání přestupku zcela irrelevantní, ale vychází pouze z té skutečnosti, že o těchto přestupcích mohlo být rozhodnuto ve společném řízení na základě správního řádu.
22. V důsledku výše uvedeného by tedy dle mého zjištění bylo v případě vedení společného řízení a vydání jediného rozhodnutí velice složité rozklíčovat a přezkoumatelně určit výši sankce za jednotlivé přestupky. Považuji tedy za správný postup Úřadu, který po provedení testu proporcionality usoudil, že pro nejlepší naplnění zásad dobré správy a pro vydání řádně odůvodněného rozhodnutí bez prodlení tak, aby toto rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu, bude vhodné vydávat jednotlivá rozhodnutí postupně.
23. Především je potřeba upozornit, že i kdyby pro tento postup neměl Úřad výše uvedené závažné důvody, nevyužití možnosti vedení společného řízení, nemůže založit v daném případě tak silný rozpor se základními zásadami správního řízení, jenž by vyústil v nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle mého zjištění totiž v dané věci z napadeného rozhodnutí vyplývá, že Úřad neopominul zohlednit souběh spáchaných přestupků a postupoval tak, jak by postupoval při ukládání trestu ve společném řízení, když řádně

aplikoval princip absorpce, jehož použití je v daném případě na rozdíl od vedení společného řízení nezbytné. K vedení společného řízení přitom lze především odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009-62, v němž soud uvedl, že „*samotné porušení § 57 odst. 1 zákona o přestupcích* [pozn. předsedy Úřadu: analogické ustanovení předchozího zákona k vyloučenému § 88 zákona o přestupcích] *však nelze považovat za takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí správního orgánu. Uvedené ustanovení je totiž pouhou procesní cestou vedoucí k naplnění § 12 odst. 2 zákona o přestupcích* [pozn. předsedy Úřadu: analogické ustanovení předchozího zákona k § 41 zákona o přestupcích], *zakotvujícího pro účely trestání sbíhajících se přestupků princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb. Z hlediska trestního práva tedy nehraje roli, kdy všechny sbíhající se trestné činy vyjdou najevo, tato skutečnost nesmí být pachateli ani ku prospěchu, ani na újmu. Je zřejmé, že pro trestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale naopak je zcela nezbytné použití absorpční zásady, tedy vzájemné posouzení veškerých souvisejících trestních sazeb. Z výše uvedeného vyplývá, že nevedení společného řízení o přestupcích žalobce by nemuselo prima facie způsobovat vadu řízení dopadající na zákonnost rozhodnutí, pokud by z těchto navazujících rozhodnutí bylo patrné uplatnění zásad stanovených pro ukládání trestu za souběh přestupků.*“ Argumentem a maiori ad minus pak lze bezpochyby dovodit, že pokud nezákonnost rozhodnutí nezpůsobuje porušení výslovně stanovené povinnosti vést společné řízení, nemůže nezákonnost způsobit ani nevedení společného řízení v daném případě, kdy obviněný postavil jím argumentovanou konstrukci povinnosti na základě pouhé vhodnosti tohoto postupu pro dosažení maximálního souladu se zásadami dobré správy.

24. Ničeho na dané věci nemění ani rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 2 As 310/2016-52, na nějž obviněný odkazuje, jelikož v tomto rozsudku soud pouze aproboval rozhodnutí Úřadu vést společné řízení v konkrétním případě a okrajově se vyjádřil k důvodům, pro něž byla aplikace § 88 odst. 1 zákona o přestupcích zákonem vyloučena. Nikterak tedy nepodporuje zadavatelovu tezi o tom, že všude kde důvody pro vyloučení společného řízení nejsou, by měla tato povinnost být vyvozována teologickým výkladem ze správního řádu. V konečném důsledku by měl Úřad vést společné řízení ve všech řízeních stejných účastníků.
25. K dílčí části této námítky vztahující se k vícenásobnému uložení povinnosti úhrady nákladů řízení konstatuji, že výrok napadeného rozhodnutí, kterým byla uložena úhrada nákladů, jsem v tomto rozhodnutí zrušil (viz níže). Tím byla zhojena namítaná tvrdost postupu Úřadu a tento argument je v řešeném případě irelevantní.
26. Dále konstatuji, že se neztotožňuji s názorem obviněného, dle kterého mu nebylo umožněno nahlížení do spisu. Tvrzená složitost realizace práva obviněného, která vznikla jakožto vedlejší účinek zahájení většího počtu správních řízení, dle mého nepředstavuje faktické odepření možnosti nahlížení do spisu. Obviněný své zveličené tvrzení o nutnosti zajištění individuálního nahlížení pro každý případ zvlášť při samostatné cestě ze sídla obviněného ničím nedoložil a předložil pouze obecnou a povrchní argumentaci, která se s ohledem na skutečnost, že požaduje zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, jeví absolutně nedostatečnou. Již na základě žádosti o nahlížení ze dne 27. 3. 2019 přitom sám obviněný vymezil, že žádá o provedení nahlížení pouze ve 4 veřejných zakázkách. Na základě této žádosti mu posléze po další domluvě bylo umožněno nahlížení do správního spisu 3 z nich.

Nepřiměřené zatížení obviněného jakožto účastníka řízení dle mého nemůže spočívat ve skutečnosti, že četné přestupky obviněného vyšly najevo v téže době, a že „to má do sídla Úřadu daleko“. Nad výše uvedené bych chtěl upozornit, že podklady pro vydávání příkazů, kterými byla zahájena vedená řízení, tvořila především dokumentace o zadávacím řízení. Tu přitom Úřadu poskytl obviněný jakožto její zpracovatel, a byl s ní tedy plně seznámen.

27. S námitkou obviněného, který z nevedení společného řízení vyvozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, se tedy neztotožňuji.

K námitce proti výroku I napadeného rozhodnutí

28. K přestupku, jehož spáchání bylo deklarováno výrokem I napadeného rozhodnutí obviněný v rozkladu uvádí, že v daném případě je sankcionován za to, že se pokoušel do maxima naplnit cíl ZVZ, tedy uspokojit své potřeby za současného dodržení zásady zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými zakázkami. Za tímto účelem obviněný dle svého tvrzení v zadávací dokumentaci popsal dostatečným způsobem, jak budou jednotlivé nabídky hodnoceny. Vzhledem k tomu, že každý z uchazečů měl ve stejný okamžik shodné informace pro nabídnutí nejvhodnějšího stroje ve smyslu kvality a ceny, a že dodavatelé pouze nabízeli posilovací stroje ze své nabídky, tedy nevyvíjeli ani nevyráběli předmět plnění na základě požadavků zadávací dokumentace, nebyl dle obviněného nikdo zvýhodněn a soutěž nebyla nikterak omezena.
29. K tomu rekapituluji, že je to pouze zadavatel, kdo nese výlučnou odpovědnost za celý průběh zadávacího řízení, a tedy i za vymezení hodnotících kritérií. V šetřeném případě jako základní hodnotící kritérium pro zadání veřejné zakázky stanovil ekonomickou výhodnost nabídky, přičemž dílčími hodnotícími kritérii určil „Celkovou nabídkovou cenu“ s váhou 70 % a „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ s váhou 30 %. Kromě konstatování, že v rámci shora jmenovaného dílčího hodnotícího kritéria budou zohledněny, resp. hodnoceny 3 parametry, a sice „kvalita zpracování zařízení“, „kvalita použitých materiálů“, a „robustnost zařízení“, ovšem obviněný nedefinoval minimální požadavky (tedy základní standard pro hodnocení), na základě kterých by mohl uchazeč vyvozovat, co obviněný považuje za zařízení „vhodné“ pro své potřeby, případně jak získat vyšší bodové ohodnocení.
30. V rámci vypořádání této námítky konstatuji, že Úřad správně a plně v souladu se zákonem zkoumal, zda vymezení způsobu hodnocení tohoto dílčího hodnotícího kritéria v zadávací dokumentaci splňuje zákonné požadavky, zvláště z pohledu transparentního zadávání předmětné veřejné zakázky, neboť je nezbytné jednotlivá hodnotící kritéria popsat transparentně. Úřad hodnotil pouze jasnost a srozumitelnost nastaveného způsobu hodnocení nabídek u výše uvedeného dílčího hodnotícího kritéria. K tomuto dodávám, že je povinností zadavatele nejen natolik konkrétně vymežit své požadavky v zadávací dokumentaci, aby bylo uchazečům zřejmé, jak mají vypracovat své nabídky, ale rovněž jim musí být zřejmé, jak budou následně nabídky hodnoceny, neboť toto hodnocení pak musí proběhnout transparentně a dále musí být umožněn také jeho přezkum. Z každého dílčího hodnotícího kritéria musí být patrné, co je jím jednoznačně myšleno, resp. co má nabídka obsahovat, aby tomuto kritériu vyhověla a mohla být hodnocena.
31. V souladu se zjištěními učiněnými Úřadem podotýkám, že obviněný zvolil v daném případě přijatelný předmět hodnocení „Vhodnost pro potřeby HMP“, který měl dále podrobně specifikovat prostřednictvím vlastností, které bude v rámci subjektivních kritérií hodnotit.

Podrobnější popis těchto vlastností ovšem v zadávací dokumentaci absentuje a je nahrazen neurčitými termíny bez bližší specifikace. Tyto ovšem nikterak nevytvářejí o tom, jaký konkrétní nabízený způsob zpracování zařízení bude hodnotit jako přínosnější, a bude jej tedy lépe hodnotit. Nepopírám, že pojmy „kvalita zpracování zařízení“, „kvalita použitých materiálů“, a „robustnost zařízení“ jsou pojmy obecně známými, ale zároveň také značně obecnými, jelikož každý stroj může mít svá specifika a rovnocenná řešení. Ze způsobu stanovení těchto dílčích hodnotících kritérií v daném případě není jasný jejich vztah k parametru „Vhodnost pro potřeby HMP“, respektive jaké jsou představy obviněného jako zadavatele pro co „nejvhodnější“ řešení. „Vhodnost“ přitom představuje kritérium zohledňující naplnění subjektivních požadavků a představ, nejedná se tedy o synonymum „nejlepšího“. Ačkoli lze s obviněným souhlasit v tom, že dodavatelé mohou v rámci svých odborných znalostí tušit, co výše uvedené dílčí hodnotící kritérium z odborného pohledu znamená, nelze vyloučit při zohlednění konkrétních okolností veřejné zakázky variantu, že by nebyli schopni v rámci dané veřejné zakázky posoudit, jak splní jednotlivé parametry výše uvedeného hodnotícího kritéria nadstandardně a k plné spokojenosti zadavatele. Tyto obecné požadavky byly Úřadem vhodně ilustrovány ve vztahu k okolnostem daného případu v bodech 61 a 62 napadeného rozhodnutí a proto na ně v plném rozsahu odkazují. Není již přitom dále nutno zkoumat metodu, kterou bude splnění dílčího kritéria hodnoceno, ani vlastní průběh hodnocení, jelikož výše uvedené představuje zásadní nedostatek, který nemůže být dalším postupem zadavatele zhojen.

32. Co se týče odkazu obviněného na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Afs 75/2009-100 ze dne 6. 11. 2009, k tomuto uvádím následující. Předmětem přezkumu ani součástí odůvodnění konstatovaného přestupku není v daném případě zákonnost postupu hodnotící komise a srozumitelnost jejich úvah. Citované rozhodnutí a jeho závěry jsou tudíž v daném případě absolutně nepřiléhavé a nikterak nevyvrací zjištění Úřadu, jelikož ten v napadeném rozhodnutí nehodnotil myšlenkové pochody hodnotitelů. Samotnému hodnocení se Úřad věnoval pouze okrajově v bodě 70 napadeného rozhodnutí pro podporu závěru, že kritérium „Vhodnost pro potřeby MP HMP“ a nezákonný postup vycházející z jeho netransparentního nastavení bylo způsobilé ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky. Tato skutečnost je následně zopakována v bodě 89 napadeného rozhodnutí, kde Úřad zdůrazňuje, že pochybení se obviněný dopustil již při stanovení zadávacích podmínek ve vztahu k subjektivnímu dílčímu hodnotícímu kritériu „Vhodnost pro potřeby MP HMP“. Následný vlastní postup hodnotící komise již nerozebírá, konstatuje pouze nemožnost zhojení pochybení obviněného a sděluje obviněnému nepodstatnost jeho argumentace odbornými znalostmi dodavatelů a členů hodnotící komise. Obviněný tedy ve svém rozkladu zvolil odkaz na rozsudek, který nelze v daném případě aplikovat, a pouze se okrajově dotýká řešené problematiky, avšak opomíjí existenci ustálené judikatury věnující se otázce nutnosti v případě subjektivních kritérií tato kritéria vyprecizovat (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 8/2011-107). Ta je naopak aplikovatelná, jelikož nelze říci, že by kvalita zpracování zařízení, kvalita použitých materiálů a robustnost zařízení s ohledem na jejich vhodnost pro potřeby MP HMP byla podrobně v zadávací dokumentaci jakkoli podrobně definována či měla obecně přijímaný jednoznačný význam, o němž v daném případě nemohou nastat pochybnosti. Obviněný se naopak spokojil s obecnými slovními spojeními, na jejichž základě mohou dodavatelé pouze odhadovat, co obviněný považuje za zařízení, které je svými vlastnostmi „vhodné“ pro jeho potřeby a pro získání vyššího bodového ohodnocení.

33. Neztotožňuji se ani s argumentací obviněného, který svůj postup považuje za nejlepší možný s ohledem na žádanou ekonomickou výhodnost. Ačkoli lze nepochybně říci, že se v zákonných ustanoveních projevil zájem na hospodárném, efektivním a účelném nakládání s veřejnými prostředky, jedinými v něm výslovně obsaženými zásadami zůstávají i nadále zásady transparentnosti, zákazu diskriminace, přiměřenosti, a rovného zacházení, které zásadu ekonomické výhodnosti naplňují sekundárně skrze funkční a spravedlivou hospodářskou soutěž. Jak judikoval např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku sp. zn. 5 Afs 42/2012 ze dne 11. 1. 2013: „Protože cílem zákona je zejména zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelovosti nakládání s veřejnými prostředky, musí zadavatel dbát na to, aby veřejné zadávání se uskutečnilo za podmínek hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí.“ Právě důsledné dodržování všech formálních požadavků a jasné formulování podmínek zadávací dokumentace směřuje k cíli samotného práva veřejných zakázek, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky.

34. Závěrem těchto úvah tedy je, že pokud se obviněný rozhodl pro způsob hodnocení pomocí dílčích hodnotících kritérií, musel dbát na dostatečné vymezení obsahu těchto kritérií a způsobu jejich hodnocení tak, aby z nich bylo patrné, co konkrétně zamýšlel pod takto stanovenými parametry hodnotit a jakou nabídku či její parametry bude považovat za nejvhodnější. Jeho povinností bylo proto stanovit hodnotící kritéria a způsob jejich hodnocení natolik určitě, aby nebylo pochyb v tom, jaké konkrétní nároky na požadované plnění klade, a co bude v jejich rámci předmětem hodnocení. V daném případě zadavatel tento požadavek dle mých zjištění nedodržel a jeho námitku považuji za nedůvodnou.

K námitce minimální škodlivosti přestupku dle výroku II napadeného rozhodnutí

35. Obviněný dále namítá, že škodlivost přestupku, který spáchal dle výroku II napadeného rozhodnutí, je nepatrná až téměř nulová, a to v důsledku skutečnosti, že svou uveřejňovací povinnost následně s prodlením splnil, a zároveň veškeré informace o veřejné zakázce byly uveřejněny na profilu zadavatele.

36. Úřad v daném případě správně zvolil aplikaci pozdější příznivější právní úpravy. Podle § 126 zákona měl obviněný povinnost odeslat oznámení o výsledku zadávacího řízení do 30 dnů od uzavření smlouvy. Přestupek podle § 269 odst. 1 písm. a) zákona je v obecné rovině spáchán tehdy, je-li porušena uveřejňovací povinnost co do způsobu, rozsahu nebo lhůty, tedy řádně a včas. Nedošlo-li k dodržení uvedené lhůty, byl znak správního deliktu zcela naplněn, a to již první den po marném uplynutí lhůty pro uveřejnění. Na uvedeném ničeho nemění ani skutečnost, kdy byla uveřejňovací povinnost dle § 126 zákona následně opožděně splněna. Dodatečné splnění může být nanejvýš pokládáno za polehčující okolnost při úvahách ohledně trestu. V daném případě byla ovšem lhůta překročena více než trojnásobně a nebylo nutné tuto zohlednit jakožto polehčující okolnost.

37. Zde ovšem musím podotknout, že se částečně ztotožňuji s námitkou obviněného, jelikož mám za to, že měl Úřad v polehčujících okolnostech ve prospěch snížení ukládané pokuty přihlídnout ke skutečnostem, které v bodě 108 napadeného rozhodnutí označuje za irelevantní, tedy k tomu, že obviněný ve lhůtě podle § 126 zákona uveřejnil zprávu zadavatele o veřejné zakázce na profilu zadavatele, která informace o výsledku zadávacího řízení obsahovala. Transparentnost postupu obviněného zůstala totiž v důsledku této skutečnosti alespoň ve zmenšené míře zachována.

38. V další části rozhodnutí uvedu důvody, v jejichž důsledku jsem na základě dalších zjištění učiněných v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí usoudil, že navzdory tomuto nedostatku není na místě snížit pokutu uloženou výrokem III napadeného rozhodnutí.

Ke způsobu stanovení výše pokuty a zohlednění sbíhajících přestupků

39. Obviněný rozporuje ve svém rozkladu postup, kterým mu byla vyměřena pokuta. Ten je dle jeho názoru nepřehledný a fakticky nepřezkoumatelný z důvodu chybné aplikace zásady absorpce a chybného posouzení souběhu přestupků. V důsledku skutečnosti, že Úřad uložil v napadeném rozhodnutí pokutu ve stejné výši jako v příkazu, pak není navíc dle obviněného ani zřejmé, jak Úřad souběh přestupků zohlednil.
40. Úvodem uvádím, že Úřad výrok III napadeného rozhodnutí o uložení pokuty odůvodnil v bodech 110 až 138 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v nichž se podrobně zabýval všemi hledisky, k nimž je v souladu se zákonem a zákonem o přestupcích povinen přihlížet. Výsledné posouzení mám za zákonné a v podrobnostech na ně proto odkazuji.
41. Souhrnné a úhrnné tresty, jimiž se postihuje souběh přestupků, představují pro pachatele výhodnější postup, neboť je v nich zohledněna skutečnost, že se pachatel dopustil dalšího přestupku, aniž by byl varován rozhodnutím týkajícím se přestupku dřívějšího. Proto se Úřad v napadeném rozhodnutí v souladu se svou povinností analogicky převzatou z trestního práva a vyvozenou judikaturou věnoval otázce, zda se obviněný právě projednávaných přestupků nedopustil v souběhu s dalšími přestupky. Předmětem zkoumání Úřadu tedy byla skutečnost, zda obviněný spáchal vícero přestupků ve stejném období dříve, než bylo vydáno rozhodnutí, kterým bylo konstatováno, že spáchal některý z přestupků na úseku zadávání veřejných zakázek. Ke spáchání právě projednávaných přestupků došlo dne 24. 7. 2015 a 25. 8. 2015 (viz bod 116 napadeného rozhodnutí).
42. Úřad v rámci posuzování okolností nezbytných pro řádné určení výše pokuty za projednávané přestupky zjistil, že dne 13. 2. 2015 byl obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku rozhodnutím č. j. ÚOHS-S514/2014/VZ-4387/2015/522/PMc, které nabylo právní moci dne 3. 3. 2015. Obviněný tedy spáchal právě projednávané přestupky v souběhu s přestupky, které spáchal **po** vydání rozhodnutí č. j. ÚOHS-S514/2014/VZ-4387/2015/522/PMc ze dne 13. 2. 2015.
43. Úřad dále zjistil, že dne 5. 4. 2016 byl obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku rozhodnutím č. j. ÚOHS-S0099/2014/VZ-14335/2016/522/JKr, jež nabylo právní moci dne 21. 4. 2016. Obviněný tedy spáchal právě projednávané přestupky v souběhu s přestupky, které spáchal **do** vydání rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0099/2014/VZ-14335/2016/522/JKr ze dne 5. 4. 2016.
44. Z výše uvedeného vyplývá, že **v souběhu** s projednávanými přestupky **byly spáchány** a jako takové mohly být Úřadem zohledněny pouze **přestupky spáchané v období od 13. 2. 2015 do 5. 4. 2016**. Úřad tedy správně určil, že souběh nastal v daném případě s přestupkem, o kterém bylo rozhodnuto ve výroku I příkazu č. j. ÚOHS-S0303/2016/VZ-19253/2016/541/JCh ze dne 5. 5. 2016, jenž nabylo právní moci dne 14. 5. 2016, který byl spáchán dne **8. 4. 2015**, a za který byla Úřadem uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, dále přestupkem, o kterém bylo rozhodnuto ve výroku I příkazu č. j. ÚOHS-S0080/2019/VZ-05889/2019/532/KSt ze dne 26. 2. 2019, jenž nabylo právní moci dne 8. 3. 2019, který byl

spáchán dne **31. 10. 2015**, a za který byla Úřadem uložena pokuta ve výši 6 500 Kč, a s přestupky, o kterých bylo rozhodnuto ve výrocích I a II příkazu č. j. ÚOHS-S0083/2019/VZ-05894/2019/533/BKu ze dne 26. 2. 2019, jenž nabyl právní moci dne 9. 3. 2019, které byly spáchány dne **22. 12. 2015** a dne **7. 1. 2016**, a za které byla Úřadem uložena pokuta ve výši 8 000 Kč. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí bylo Úřadem zjištěno, že se zadavatel dopustil nyní projednávaných přestupků ve vícečinném souběhu s výše uvedenými přestupky, za které byla uložena celková pokuta ve výši 19 500 Kč. Jiné sbíhající přestupky nebyly ke dni vydání napadeného rozhodnutí zjištěny.

45. Námitku zadavatele, že Úřad měl zohlednit v pokutě uložené napadeným rozhodnutím všechny přestupky, jejichž šetření započal ve stejném období na konci roku 2018, považují v důsledku výše uvedeného za zcela neopodstatněnou. Úřad v rámci stanovení sankce za nyní projednávané přestupky zcela správně zohlednil předchozí uložené pokuty, jež jsou s projednávaným případem v souběhu, a tedy řádně ve prospěch obviněného aplikoval princip absorpce, jehož podstata tkví v absorpci sazeb (poena maior absorbet minorem, tedy přísnější trest pohlcuje mírnější).
46. Obviněný svou úvahu o nepřezkoumatelnosti odůvodnění výše uložené pokuty opírá také o skutečnost, že oproti příkazu napadené rozhodnutí zohledňuje sbíhající se přestupky, aniž by se tato skutečnost projevila na výši uložené pokuty. Ve vztahu k této argumentaci zadavatele je třeba zdůraznit, že příkaz je zvláštním typem rozhodnutí ve věci, který musí splňovat všechny obsahové i formální náležitosti rozhodnutí podle § 67 až § 69 správního řádu s modifikacemi uvedenými v § 150 správního řádu. Příkazní řízení je zjednodušenou formou správního řízení a písemný příkaz může být také prvním úkonem řízení, a pokud by nebyl podán odpor, i jediným. V takovém případě není nutné provádět rozsáhlé dokazování a uplatnit plně ustanovení § 3 a § 50 správního řádu. Komentářová literatura (viz Vedral, J.: Správní řád. Komentář. II. vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1167) k tomu uvádí, že *„[z]áleží do značné míry na (subjektivním) přesvědčení správního orgánu, konkrétně tedy příslušné oprávněné úřední osoby, popř. oprávněných úředních osob, jež příkazní řízení vedou, o tom, že skutkové zjištění na jeho základě má být příkaz vydán, je dostatečné ...“*. V tomto řízení je tedy logicky rozsah zjišťování podkladů pro vydání příkazu omezen. Odpor má pak zajistit, že osoba, se kterou bylo vedeno příkazní řízení, může jeho podáním dosáhnout vedení „klasického“ správního řízení bez uplatnění odchylek podle § 150 správního řádu. Po uplatnění odporu proti příkazu se příkaz automaticky ruší a pokračuje se ve správním řízení, v němž Úřad opatřuje další důkazní materiál a následně rozhodne ve věci způsobem podle § 67 a násl. správního řádu.
47. V daném případě byl příkaz jako celek zrušen a Úřad v novém řízení posoudil otázku viny i trestu v plném rozsahu v pokračujícím správním řízení. K tomu výše uvedený komentář tamtéž uvádí, že *„[t]o brání tomu, aby vedením zrychleného příkazního řízení a vydáním příkazu došlo ke zkrácení práv účastníka správního řízení, proti kterému příkaz směřuje, a to zejména práva navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy ...“*. Úřad tedy v napadeném rozhodnutí znovu vzal v potaz veškeré podstatné okolnosti, závažnost spáchaného přestupku, funkce pokuty a majetkové poměry obviněného, jak již ostatně učinil před vydáním zrušeného příkazu, a to navzdory jeho zjednodušenému písemnému odůvodnění. V konečném důsledku přitom seznal, že původní výše pokuty je i nadále přiměřená. Tento postup je přitom zcela správný a souladný s relevantními ustanoveními příslušných právních předpisů. Za

významnou považuji v daném případě taktéž skutečnost, že přestupek konstatovaný ve výroku I napadeného rozhodnutí, ke kterému bylo dle bodu 121 napadeného rozhodnutí přihlédnuto jako k přitěžující okolnosti, představuje sám o sobě pochybení, které by v případě, že by k jeho zjištění došlo před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku, vedlo nejen ke zrušení zadávacího řízení jako celku, ale také k uložení povinnosti úhrady nákladů řízení ve výši 30 000 Kč. Je tedy třeba akcentovat neodůvodněnost námitky zadavatele a souladnost postupu Úřadu při vydávání napadeného rozhodnutí se zákonem.

48. Zde navíc poukazuji, že při stanovení výše pokuty je Úřad povinen postupovat tak, aby byla naplněna preventivní i represivní funkce správního trestání, přičemž nesmí dojít k bagatelizaci následků spáchaných přestupků. Uložená pokuta tedy musí v zásadě vždy představovat nepříznivý zásah do majetkové sféry obviněného, který bude obviněným s ohledem na jmenované funkce správního trestání vnímán dostatečně citelně. K tomu odkazuji například na rozsudek č. j. 10 Ca 250/2003 - 48 ze dne 16. 11. 2004, v němž Městský soud v Praze konstatoval: *„Postih musí mít sílu odradit od nezákonného postupu i jiné nositele stejných zákonných povinností; tento účinek pak může vyvolat jen postih odpovídající významu chráněného zájmu, včas a věcně správně vyvozený. Jde-li o finanční postih, musí být znatelný v majetkové sféře delikventa, tedy být nikoli pro něho zanedbatelný, a nutně tak musí v sobě obsahovat i represivní složku. V opačném případě by totiž postih delikventa smysl postrádal.“*. Zatímco represivní funkce právní odpovědnosti představuje důsledek jednání, jímž je v daném případě majetkový postih zadavatele za nedodržení zákonného postupu, jak byl již opakovaně popsán výše, preventivní funkce působí do budoucna, když v sobě zahrnuje výchovný aspekt, resp. vede zadavatele k tomu, aby se napříště choval v souladu se zákonem a neopakoval jeho porušení. Právní odpovědnost má v ideálním případě plnit obě jmenované funkce, je ale vždy na konkrétním zadavateli, jaké si vezme ponaučení a jak bude v budoucnu respektovat zákon.
49. V daném případě je důraz na funkce pokuty o to důležitější za situace, kdy se obviněný dopustil v minulosti četných přestupků, a kdy je zjevné, že ani pokuty uložené pravomocnými rozhodnutími neodradily obviněného od páchání dalších přestupků. Za všechny výše uvedené sbíhající přestupky byla přitom obviněnému vyměřena pokuta pouhých 36 000 Kč. Pouze za projednávané přestupky (konkrétně pouze za přestupek dle výroku II napadeného rozhodnutí) přitom může být uložena pokuta do maximální výše 200 000 Kč. Pokuty tak byly obviněnému v návaznosti uloženy ve zcela minimální výši, kterou nelze mít za nepřiměřenou a je nutno konstatovat, že k jejich horní hranici se Úřad ani zdaleka nepřiblížil. Nemohu přisvědčit námitce obviněného, který předestírá možné překročení zákonné horní hranice pokuty.
50. Ve vztahu k výroku III. jsem tedy zjistil, že Úřad pochybil, když nezohlednil polehčující okolnost spočívající v tom, že obviněný v zákonné lhůtě uveřejnil zprávu zadavatele o veřejné zakázce na profilu zadavatele a jistá míra transparentnosti tak zůstala zachována. Jelikož by však hrozilo, že uložená pokuta nebude po dalším snížení naplňovat své funkce, doznal jsem, že v daném případě není změna výše uložené pokuty vhodná.

VI. K důvodům zrušení výroku IV napadeného rozhodnutí

51. V rámci přezkumu jsem nad rámec skutečností namítaných obviněným zjistil, co se týče výroku IV napadeného rozhodnutí a v něm uložené povinnosti úhrady nákladů řízení,

následující. Tato povinnost byla Úřadem uložena na základě § 95 odst. 1 zákona o přestupcích, v návaznosti na § 79 odst. 5 správního řádu a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení. Přestupky, jejichž spáchání bylo Úřadem konstatováno ve výroku I a výroku II napadeného rozhodnutí, byly ovšem spáchány před účinností zákona o přestupcích a za účinnosti ZVZ, který v sobě zahrnoval též úpravu přestupků na úseku zadávání veřejných zakázek a představuje speciální úpravu k správnímu řádu. Dle § 119 ZVZ si přitom Úřad i účastníci nesou své náklady řízení.

52. Z bodů 139 až 144 napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ačkoli Úřad v napadeném rozhodnutí správně konstatoval ve vztahu k výrokům I až III svou povinnost reflektovat článek 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a zkoumal, zda je pozdější právní úprava pro pachatele příznivější, v otázce nákladů řízení se tímto srovnáním nezabýval. I kdyby ano, musím k tomuto podotknout, že úprava zákona o přestupcích, dle které Úřad uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou, v daném případě rozhodně nepředstavuje pozdější příznivější právní úpravy k ZVZ.
53. Úřad tedy právní úpravu dle zákona o přestupcích vztáhnul na daný případ pravděpodobně v důsledku administrativního pochybení vzešlého ze skutečnosti, že jednání obviněného bylo dle výroku II napadeného shledáno přestupkem dle zákona. V důsledku toho na tento přestupek Úřad vztáhnul také zbylou procesní úpravu zákona (ne jen konkrétní příznivější normy), která již nevyklučuje uložení povinnosti náhrady nákladů.
54. Úřad tedy měl po procesní stránce postupovat podle ZVZ jakožto zákona platného v době spáchání přestupku. Ve věci tak nejsou dány důvody pro uložení povinnosti úhrady nákladů řízení a nezbyvá mi než v souladu s § 152 odst. 6 písm. a) správního řádu napadené rozhodnutí ve výroku IV pro jeho nesoulad se zákonem zrušit.

VII. Závěr

55. Závěrem tedy rekapituluji, že ačkoli jsem shledal, že Úřadu nezohlednil polehčující okolnost spočívající ve zveřejnění výsledku zadávacího řízení na profilu zadavatele, pokuta byla vyměřena v minimální výši, jejíž další snížení by mohlo vést k nenaplnění funkcí správního trestání. Úřad přitom mimo tuto skutečnost postupoval v souladu se zákonem, správním řádem a zákonem o přestupcích, především správně posoudil a zohlednil souběh přestupků.
56. Po zvážení všech aspektů dané věci jsem tedy dospěl k zjištění, že odpovědnost zadavatele za spáchání přestupku uvedených ve výroku I a II napadeného rozhodnutí je dána. Ve vztahu k výroku III. jsem shledal, že Úřad pochybil, když nezohlednil správně veškeré polehčující okolnosti. Toto pochybení mne ovšem s ohledem na nízkou výměru pokuty uložené napadeným rozhodnutím, charakter spáchaných přestupků a nutnost naplnění funkcí pokuty nevedlo k závěru o nutnosti změny výroku III napadeného rozhodnutí. V důsledku toho jsem dozal, že nastaly podmínky pro potvrzení výroků I, II a III napadeného rozhodnutí a pro zrušení výroku IV napadeného rozhodnutí.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, nelze dále odvolat.

otisk úředního razítka

Ing. Petr Rafaj
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Obdrží

hlavní město Praha, Městská policie hlavního města Prahy, Mariánské náměstí 2/2,
110 01 Praha 1

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy